

MOJA SREČAVANJA S KAROLINO KOLMANIČ

Karolina Kolmanič je dragoceno ime v zgodovini Bralne značke. Brez nje si ne predstavljamo življenja Kranjčeve bralne značke - njej je najbolj razdajala svojo ljubezen do knjig. Posebej se je izkazala pri sklepnih prireditvah; tedaj je pisateljsko utripala vsa Murska Sobota. Ker pa je Murska Sobota še z avtom daleč iz Ljubljane, je srečanje organizirala tako, da so se vabljeni zbrali že na predvečer prireditve in vsi doživeli nepozaben spomin. Kar si je ona zamislila, je tudi uresničila.

Hvaležni smo ji lahko tudi za poslanstvo, ki ga je opravila pri širjenju zamisli o življenju Bralne značke v Porabju, kjer je slovenščina tako skromna, da bi marsikdo obupal, ona pa je vztrajala. Ko smo pred leti tam imeli sestanek odbora Bralne značke, smo se organizatorke spomnili s posebnim priznanjem.

Kot pisateljica - bila je članica Društva slovenskih pisateljev - je večkrat sodelovala pri raznih obiskih pisateljev v zamejstvu in ji je kot predmetni učiteljici nemškega jezika to znanje zelo prav prišlo. V sebi je združevala trojno poslanstvo: Bila je učiteljica v žlahtnem pomenu besede - živela je za šolo; bila je pisateljica, ki je na lastni koži okusila, kako lahko pritegne bralce. Oboje pa je bilo idealno za mentorstvo, ki ga je uresničevala še dolgo v tretje življenjsko obdobje.

Ne spominjam se točno, kdaj je Karolina Kolmanič postala članica osrednjega odbora - a zdi se mi, da je bilo to za oba v začetku sedemdesetih let. Proti koncu sedemdesetih letih prejšnjega stoletja, ko sem bil predsednik, smo še posebej gledali, da je vsaka pokrajina imela v odboru svojega predstavnika, le-ta pa je širil zamisli v svojem okolju.

Ko je Karolina z vlakom prihajala na sestanke iz Murske Sobote, je porabila ves dan, a nikoli ni tega jemala kot obveznost, pač pa bolj kot učno uro, kaj bo novega zvedela o življenju Bralne značke. V zadnjih letih je bila posebej počaščena, kadar smo jo povabili na srečanje. Velikokrat se je naše druženje končalo tako, da smo se posladkali z izdelki njenih rok ...

Ker tudi sam izhajam iz pedagoških vrst, se je med nama stkala človeška bližina, ki se je po zaslugi prežgodaj umrlega dobrega človeka, založnika Davida Tasiča, še poglobila, ker je bila tam nekaj časa moja hčerka Tadeja urednica in je nekaj del Karoline Kolmanič izšlo tudi pri Davidovi Karantani. Večkrat se je zgodilo, da mi je pisateljica poleg novoletne voščilnice priložila tudi svojo knjižno novost. (Žal pa bo moje letošnje novoletno voščilo ostalo neprebrano.)

Karolina Kolmanič je bila rojena 29. septembra; to je bil dolga leta tudi pionirski praznik. (Na ta dan dve leti pred Karolino se je rodil tudi pesnik Tone Pavček.) Torej se je veselje do življenja krepilo tudi ob otroškem prazniku.

A Karolini življenje ni vedno prizanašalo - izgubila je sina, poslovil se je mož, a bolečino je zaprla v svoje srce in z njo ni drugih obremenjevala.

Letošnjega 29. septembra je pisateljica Karolina Kolmanič praznovala devetdeset let svojega pestrega življenja. Še v pomladnih dneh smo razmišljali, da bi ta njen častitljivi jubilej praznovali ob novoletnem srečanju - a je naše življenje popolnoma spremenil virus, zaradi katerega se niti najbližji ne moremo družiti.

Lahko pa pisateljico in sodelavko Karolino Kolmanič ohranimo v srcu - tu je noben virus ne more vzeti.

Jože Zupan